

Nya Fäderneslandet

Avslöjar vad Politiska Maktens Media (PMM) mörklägger

Brittisk chefredaktör:

Något är fel i Sverige

FRASER NELSON

chefredaktör för The Spectator.

Sverige har länge varit en internationell ledstjärna för både vänster och höger, en fantastisk exportör av goda politiska idéer som beundrats av folk av alla politiska schatteringar.

Paul Krugman - kolumnisten i **New York Times** - har sagt, att varje gång han hörde en amerikan ta avstånd från Europas välfärdssystem fick han lust att "tvinga med vederbörande på en promenad i Stockholm". Hur kunde någonting vara fel i ett sådant paradiset? Det skrev han för fyra år sedan. Antagligen skulle han inte göra det i dag.

Även turister på promenad genom Stockholm denna sommar måste märka att något blivit annorlunda. Staden har fått nya besökare som ändrar dess karaktär. De sitter utanför kaffebarer och i gathörn, bredvid t-baneingångar och busshållplatser. Hyggligt folk som säger "hej, hej", medan de håller fram en pappmugg med några enstaka kronor i. Deras tillhörigheter ligger ofta i stora högar på gatan och ingen rör dem. För besökare är detta häpnadsväckande. Varför tolereras det? Var är polisen? Varför håller ingen ordning här?

Jag har besökt Sverige i 15 år nu och varje gång har det inte bara känts som en resa till Skandinavien utan också till framtiden. Ett tillfälle att betrakta, hur Storbritannien skulle kunna se ut om tio år ifall allt går som det ska. WiFi på båtar och bussar, Ystads extraordinära nya pool, låg kriminalitet, slående hög grad av entreprenörskap och individuell kreativitet. När det gäller hälsa, rikedom och jämlikhet toppar Sverige världslistorna. Men när det gäller att dela med sig av välståndet till invandrarna... ja, då rasar Sverige.

År 2013 publicerade OECD ett integrationsindex, som anger arbetslösheten bland invandrare jämfört med den hos de infödda. I Storbritannien, USA och Kanada finns det knappt några skillnader. Det är riktigt bra smältdeglar. Men i Sverige var arbetslösheten bland invandrare 2,65 gånger högre än bland de infödda. Det är den sämsta noteringen bland utvecklade

länder med undantag för Norge.

Det finns många skäl till detta. Engelska talas på många håll, svenska på färre. Arbetsgivare kräver ofta hygglig svenska, så om du inte kan skilja på svenskans "ljus" och "juice" kan du få svårt att hitta ett jobb.

Till detta kommer mera subtila faktorer som den icke-hierarkiska ledarstilen i Sverige, där chefer föredrar att antyda saker snarare än att ge instruktioner. För oss outsiders kan det vara svårt att delta i leken gissa-vad-chefen-vill-egentligen. Innebörden av "lagom" kan vi med nöd och näppe förstå, men för Sveriges samförståndsdrivna arbetsplatskultur finns det inte ett enda användbart ord.

Dessutom är det väldigt svårt att avskeda anställda i Sverige. Följaktligen är arbetsgivare försiktiga med att anställa. Starkt anställningsskydd bygger en mur kring arbetslivet. Toppen för dem som är inne, men nedslående för dem som står utanför, ofta unga och invandrare.

Den brittiske premiärministern **David Cameron** har gjort det lättare att avskeda folk. Och precis som han hoppades blev arbetsgivarna mindre ängsliga för att anställa. I den senaste valrörelsen kunde Cameron skryta med att fler jobb hade skapats i Storbritannien än i hela övriga Europa tillsammans - totalt två miljoner jobb, varav hälften gick till invandrare.

Storbritannien har stora dubier över sitt EU-medlemskap. Vi ska till och med hålla en folkomröstning för att ta ställning till om vi ska dra oss ur unionen. Detta fast vi är rätt bra på att sätta invandrare i arbete. Sysselsättningsgraden bland bangladeshier i Storbritannien är högre än i Bangladesh. Cameron har gjort mer för att öka antalet anställda fransmän än vad **François Hollande** gjort. Det är en paradox. Storbritannien må vara skeptiskt till invandring, men älskar invandrare.

För Sverige gäller det omvända. Där tycker man så mycket om invandring

att den förra statsministern förlorade ett val genom att uppmana de bekymrade väljarna att "öppna sina hjärtan" för de nyanlända. Men när det gäller att faktiskt anställa dem?

I Storbritannien kan beteckningen "EU-migrant" ge associationer till en polsk jobbbar eller en fransk finansman. Men i Sverige använder konstigt nog till och med statsministern begreppet "EU-migrant" som en förskönande omskrivning för tiggare.

I Sverige fick de bostad, undervisning i svenska och försågs med allt av ett underbart generöst land vars öppenhet var och förblir ett lysande föredöme för världen. Men nu kan det hända att denna öppenhet förtär sig själv.

Om ett land accepterar invandrare i en större omfattning än man kan integrera så skapar man problem. Om de mest centrala politiska partierna inte klarar av att tala öppet och ärligt om dessa problem skapar de ett utrymme för ett parti som gör det. I Sverige har det utrymmet fyllts av **Sverigedemokraterna**.

Det må låta ogeneröst, men jag vill väldigt gärna se SD krossas. **British National Party** har just krossats. Deras röster minskade med 99 procent i det senaste valet. David Cameron skärpte sin inställning till invandring och sa att han skulle dra in alla bidrag till invandrare under deras första sex månader i landet och låta utvisa dem, fransmän likväl som rumäner, som inte kan försörja sig själva. Hans målsättning för invandringspolitikerna har blivit ett skrottretande misslyckande, men han tog poäng på att i alla fall ha gjort ett försök.

För Sverigebesökare i sommar har ett nytt spektakel ägt rum. Sverigedemokraternas affischer i tunnelbanan där de ber om ursäkt, på engelska, för tiggarna. Och sedan flygblad från **Liberala ungdomsförbundet**, som ber om ursäkt för ursäkten: "Vi har ett stort problem med ett rasistiskt parti i riksdagen".

Det är dock inte riktigt sant. Det verkliga problemet är att nästan en av fem svenskar nu stöder partiet, eftersom ingen annan verkar vilja tala om invandringen. Det är det perfekta sättet att göra ett svårt problem mycket värre.